

บทที่ 4

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นพนักงานหญิงในสถานบันเท้ายานพัฒนาพงศ์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกันจำนวน 30 คน ผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้ออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง พัฒนาการและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง และทัศนคติที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอในรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ช่วยวิจัยได้สอบถามกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นพนักงานหญิงในสถานบันเท้ายานพัฒนาพงศ์จำนวน 30 คนเกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้นซึ่งได้แก่อายุและระดับการศึกษาสูงสุด ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีอายุและระดับการศึกษาที่แตกต่างกันออกไปดังต่อไปนี้

4.1.1 อายุของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้แสดงข้อมูลทั่วไปในด้านอายุของกลุ่มตัวอย่างในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1

อายุของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

	ประสบการณ์การทำงาน			รวม
	6 เดือน – 2 ปี	2-4 ปี	มากกว่า 4 ปี	
อายุเฉลี่ย	24.3	23.3	29	25.5
ช่วงอายุ	20-33	20-33	25-35	20-35
จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง	10	10	10	30

ตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์มากกว่า 4 ปีมีอายุโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 29 ปี ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 6 เดือน – 2 ปี และ 2-4 ปี มีอายุเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ 24.3 ปี และ 23.3 ปี อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน คือ 25.5 ปี สำหรับช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 6 เดือน – 2 ปี และ 2-4 ปี มีค่าเท่ากัน คืออยู่ระหว่าง 20-33 ปี และช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 4 ปี คือ 25-35 ปี

4.1.2 ระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในด้านระดับการศึกษานั้น จากการสัมภาษณ์พบว่าระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ระดับ ได้แก่

1. ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา ได้แก่ ผู้ที่จบการศึกษาต่ำกว่าระดับประถมศึกษาปีที่ 6
2. ระดับประถมศึกษา ได้แก่ ผู้ที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 แต่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 3
3. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ผู้ที่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 แต่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
4. ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้แก่ ผู้ที่จบการศึกษาจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

ระดับการศึกษา	ประสบการณ์การทำงาน			รวม
	6 เดือน – 2 ปี	2-4 ปี	มากกว่า 4 ปี	
ต่ำกว่าประถม ศึกษาปีที่ 6	-	50%	30%	26.7%
ประถมศึกษา ปีที่ 6	20%	10%	30%	20.0%
มัธยมศึกษา ตอนต้น (ม.3)	70%	30%	40%	46.6%
ประกาศนียบัตร วิชาชีพ (ปวช.)	10%	10%	-	6.7%
รวม	100% (N=10)	100% (N=10)	100% (N=10)	100% (N=30)

จากตารางที่ 4.2 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 46.6) และกลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีน้อยที่สุด (ร้อยละ 6.7) อย่างไรก็ตาม เมื่อจำแนกระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างออกตามประสบการณ์ในการทำงานแล้วพบว่าระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานตั้งแต่ 2-4 ปี มีลักษณะแตกต่างจากภาพรวม กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 50 ในกลุ่มประสบการณ์นี้จบการศึกษาต่ำกว่าระดับประถมศึกษา นอกจากนี้ ในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงาน ตั้งแต่ 6 เดือน-2ปี ไม่ปรากฏว่ามีผู้จบการศึกษาต่ำกว่าระดับประถมศึกษา และในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 4 ปี ไม่ปรากฏว่ามีผู้จบการศึกษาในระดับที่สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนต้นแต่อย่างใด

4.2 พัฒนาการและวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

พัฒนาการด้านภาษาอังกฤษในที่นี้ได้แก่ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ การสัมผัสกับภาษาอังกฤษ ตลอดจนการได้มาซึ่งความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อพิจารณาข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เพื่อศึกษาพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยมีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษในระบบชั้นเรียนมาบ้าง โดยกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวได้แก่กลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับในระดัประถมศึกษา บางคน กลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและประกาศนียบัตรวิชาชีพ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างทุกคนที่เคยเรียนภาษาอังกฤษกล่าวว่าความรู้ภาษาอังกฤษที่เคยเรียนในโรงเรียนนั้นไม่ได้ช่วยให้ตนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเนื่องจากเหตุผล 2 ประการ คือ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนนั้น ครูผู้สอนจะให้ความสำคัญกับทักษะการอ่าน การเขียน และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยไม่เปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดมากนัก นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งกล่าวว่าตนไม่ได้ให้ความสนใจกับการเรียนภาษาอังกฤษในระบบชั้นเรียนเมื่อยังศึกษาในโรงเรียน จึงทำให้ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควร

ในด้านการสัมผัสกับภาษาอังกฤษนั้น ผู้วิจัยพบว่าไม่มีกลุ่มตัวอย่างคนใดที่เคยเดินทางไปท่องเที่ยวหรืออาศัยอยู่ที่ต่างประเทศ ไม่ว่าจะประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือไม่ก็ตาม ยิ่งไปกว่านั้นแม้กลุ่มตัวอย่างบางคนจะเคยมีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษในระบบชั้นเรียนมาก่อน แต่ก็ไม่เคยมีโอกาสสื่อสารกับชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษจนกระทั่งได้เข้ามาทำงานในสถานบันเทิงและมีความจำเป็นที่จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะใช้ในการสื่อสาร และนอกจากการสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาใช้บริการในสถานบันเทิงแล้ว กลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คนหรือ (ร้อยละ 60) ยังตอบว่าตนยังคงติดต่อกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศอยู่แม้ว่านักท่องเที่ยวเหล่านั้นจะได้เดินทางกลับประเทศของตนไปแล้ว โดยวิธีการติดต่อสื่อสารที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 18 คนใช้ก็คือการพูดคุยทางโทรศัพท์หรือส่งข้อความผ่านโทรศัพท์มือถือ (short message-SMS) นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน (ร้อยละ 66.7) ยังติดต่อกับนักท่องเที่ยวผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) และกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน (ร้อยละ 16.7) ใช้วิธีเขียนจดหมายเพื่อติดต่อกับนักท่องเที่ยวที่เคยมาใช้บริการ โดยในการส่งจดหมายหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์นั้น กลุ่มตัวอย่างจะเขียนเป็นภาษาไทยแล้วนำไปให้ร้านที่ให้บริการแปลเอกสารแปลเป็นภาษาอังกฤษแล้วส่งให้ และเมื่อนักท่องเที่ยวชาว

ต่างประเทศตอบกลับมาก็จะใช้บริการของร้านดังกล่าวเช่นกัน โดยร้านแปลเอกสารที่กลุ่มตัวอย่างกล่าวว่าได้ไปใช้บริการตั้งอยู่ในย่านพัฒนาพงศ์ ถนนสีลม เพลินจิต และประตูน้ำ นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 คน (ร้อยละ 6.7) ตอบว่าตนมีคู่รักเป็นชาวต่างประเทศซึ่งไม่ได้พักอยู่ด้วยกันแต่ยังคงติดต่อกันอย่างสม่ำเสมออีกด้วย

เมื่อพิจารณาวิธีการเรียนรู้ซึ่งก็คือวิธีการที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คนใช้เพื่อให้ตนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นนั้น พบว่าวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างสามารถจำแนกออกได้เป็น 5 วิธี ได้แก่

1. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการจดจำการสนทนาระหว่างพนักงานอื่นๆ กับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยวิธีนี้มักเกิดขึ้นเมื่อกลุ่มตัวอย่างประสบปัญหาในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ กล่าวคือ เมื่อกลุ่มตัวอย่างไม่เข้าใจสิ่งที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพูด หรือไม่สามรถสื่อสารสิ่งที่ตนต้องการให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้าใจได้ ก็จะขอความช่วยเหลือจากพนักงานคนอื่นๆ หรือผู้จัดการสถานบันเทิงให้มาช่วยแปลให้ จากนั้นก็จะจดจำคำพูดภาษาอังกฤษนั้นๆ ไว้และนำไปใช้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกันต่อไป นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างบางคนยังกล่าวว่าเมื่อเห็นพนักงานคนอื่นๆ ที่ตนคิดว่าใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกำลังสนทนากับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศก็จะพยายามหาโอกาสเข้าไปใกล้ๆ เพื่อให้ได้ยินการสนทนานั้นๆ และจดจำคำพูดไปใช้อีกด้วย

2. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการสอบถามพนักงานอื่นๆ ผู้จัดการสถานบันเทิง ตลอดจนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยตรง กลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งได้กล่าวว่าบางครั้งเมื่อเกิดปัญหาในการสนทนาและพนักงานอื่นๆ หรือผู้จัดการสถานบันเทิงไม่สามารถเข้ามาช่วยเหลือได้ ตนจะสอบถามจากพนักงานอื่นๆ ว่าคำพูดที่ไม่เข้าใจแปลว่าอะไรหรือสิ่งที่ตนต้องการสื่อสารจะต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษว่าอย่างไรเพื่อไม่ให้พนักงานคนนั้นๆ เสียเวลา นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างยังสอบถามจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยตรงเพื่อขอคำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่ตนไม่เข้าใจ หรือในบางกรณีก็พยายามอธิบายหรือปรับเปลี่ยนโครงสร้าง (paraphrase) คำพูดของตนเพื่อให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้าใจสิ่งที่ตนต้องการสื่อสาร

3. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ การเรียนรู้ในลักษณะนี้ได้แก่การฝึกฟังเพลงหรือชมภาพยนตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ในสถานบันเทิงนั้นจะมีการเปิดเพลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเพลงส่วนใหญ่ที่เปิดจะเป็นเพลงภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างจะพยายามฟังและแปลความหมายของเพลงนั้นๆ และในบางครั้งเมื่อไม่เข้าใจก็จะสอบถามจากพนักงานคนอื่นๆ กลุ่มตัวอย่างบางคนมีวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการไปชมภาพยนตร์ภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

หรือชมรายการโทรทัศน์ที่เป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มตัวอย่าง 1 คนที่กล่าวว่า ตนมีวิธีการเรียนรู้โดยการอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษอีกด้วย

4. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเพิ่มเติม กลุ่มตัวอย่างที่มีวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในลักษณะนี้ได้สมัครเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมทั้งในด้านการสนทนาและการอ่านเขียนจากสถาบันสอนภาษาต่างๆ ตลอดจนถึงคอร์สเรียนที่สอนภาษาอังกฤษให้กับพนักงานของสถานบันเทิงโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย

5. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการศึกษาด้วยตนเองจากคู่มือวิชาภาษาอังกฤษ และค้นหาคำศัพท์ที่ต้องการทราบจากพจนานุกรมหรือพจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ กลุ่มตัวอย่างมักจะใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในลักษณะดังกล่าวเมื่อมีเวลารว่างจากการทำงาน โดยจะศึกษาและจดจำจากการอ่านคู่มือเรียนภาษาอังกฤษและฟังเทปการสนทนาที่จำหน่ายพร้อมกับคู่มือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการเรียนรู้ในลักษณะนี้ยังมีพจนานุกรมหรือพจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้สามารถค้นหาคำศัพท์ที่ตนไม่เข้าใจได้ตลอดเวลา นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่าง 1 คนกล่าวว่าตนจะมีสมุดบันทึกเล่มเล็กๆติดตัวไปด้วยเสมอเมื่อเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ และเมื่อพบป้ายชื่อห้างร้านหรือป้ายโฆษณาที่เป็นภาษาอังกฤษก็จะจดเอาไว้และกลับมาค้นหาคำแปลจากพจนานุกรมในภายหลัง

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันออกไป และกลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งๆยังสามารถมีวิธีการเรียนรู้ได้หลายวิธีโดยผู้วิจัยได้แสดงจำนวนของวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแต่ละวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3

วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

วิธีการเรียนรู้ภาษา อังกฤษ	ประสบการณ์การทำงาน			รวม
	6 เดือน – 2 ปี	2-4 ปี	มากกว่า 4 ปี	
จดจำการสนทนาของ พนักงานอื่นกับนัก ท่อง เที่ยว	33.3%	33.3%	33.3%	100.0%
สอบถามจากพนักงาน อื่นหรือนักท่องเที่ยว โดยตรง	33.3%	33.3%	33.3%	100.0%
เรียนรู้จากสื่อต่างๆ	13.3%	13.3%	6.7%	33.3%
เรียนภาษาอังกฤษ เพิ่มเติม	3.3%	3.3%	3.3%	10.0%
ศึกษาจากคู่มือและ พจนานุกรม	3.3%	-	6.7%	10.0%

จากตารางที่ 4.3 จะเห็นได้ว่าวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คนจากทุกกลุ่มประสบการณ์ใช้มีทั้งสิ้น 2 วิธี ได้แก่ การจดจำการสนทนาระหว่างพนักงานอื่นๆกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และการสอบถามพนักงานอื่นๆ ผู้จัดการสถานบันเทิง และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยตรง ส่วนวิธีการเรียนรู้ที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากเป็นอันดับรองลงมาได้แก่การเรียนรู้จากสื่อต่างๆ เช่น เพลง ภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์ ส่วนวิธีการเรียนรู้ที่กลุ่มตัวอย่างใช้น้อยที่สุดคือการเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเพิ่มเติมและการศึกษาด้วยตนเองจากคู่มือหรือพจนานุกรม

4.3 ทักษะคนที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อภาษาอังกฤษ

นอกเหนือไปจากพัฒนาการและการเรียนรู้ของพนักงานหญิงในสถานบันเทิงย่านพัฒนาพงศ์แล้ว ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน ผู้วิจัยยังทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ และระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนโดยการสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างโดยตรงและไม่มีการใช้เครื่องมือในการประเมินใดๆ ผลการวิเคราะห์พบว่าในเรื่องทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษนั้น กลุ่มตัวอย่างจำนวน 29 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 96.7 กล่าวว่าตนชอบภาษาอังกฤษและเห็นว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการทำงานทั้งในอาชีพของตนและทุกสาขาอาชีพ มีเพียง 1 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 3.3 ที่กล่าวว่าแม้ตนจำเป็นจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานแต่ก็ไม่ได้รู้สึกชอบและไม่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเนื่องจากไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เมื่อยังศึกษาอยู่ในโรงเรียน

สำหรับการประเมินตนเองของกลุ่มตัวอย่างในด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเองนั้นมีความแตกต่างกันออกไป ผู้วิจัยได้แสดงการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างไว้ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4

ทัศนคติที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเอง
จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน

ระดับความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษ	ประสบการณ์การทำงาน		
	6 เดือน - 2 ปี	2 - 4 ปี	มากกว่า 4 ปี
ดี	70.0%	70.0%	10.0%
ปานกลาง	10.0%	10.0%	50.0%
ไม่ดี	20.0%	20.0%	40.0%
รวม	100.0%	100.0%	100.0%

ตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 6 เดือน - 2 ปี และ 2 - 4 ปีส่วนใหญ่มีความเห็นว่าภาษาอังกฤษของตนอยู่ในระดับดี ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 4 ปีมีเพียง 1 คนหรือคิดเป็นร้อยละ 10.0 เท่านั้นที่เห็นว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของตนอยู่ในระดับดังกล่าว

กล่าวโดยสรุป กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้ง 30 คนมีอายุเฉลี่ยอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย และส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยเรียนภาษาอังกฤษในระบบชั้นเรียนมาก่อนแม้ว่าจะไม่เคยเดินทางไปยังประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เลยก็ตาม ในด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเรียนรู้จากการสอบถามคนรอบข้างหรือจดจำการสนทนาที่เป็นภาษาอังกฤษของคนอื่นๆโดยไม่มีการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งความรู้อื่นๆมากนัก นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่ออาชีพของตน และมีการประเมินระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของตนแตกต่างกันออกไป